

Nem MINDENNAPI

BEK és EMBEREK

Ők is a TV Híradóból értesültek a kairói tragédiáról. Maguk kezdeményezték, hogy kijuthassanak. És ennek csak egyik indoka volt az, hogy az ő kutyáikat és mentőegységeket pontosan ilyen katasztrófa-elhárításra képezte ki a polgári védelem. A másik, a döntőbb okot a hallatlan segíteni akarás jelentette. A helyszínen azért maguk is megdöbbentek: a valóságban jóval hatalmasabbnak tűnt a romhalmaz. És amit a tévé nem tud közvetíteni: szörnyű hangulat mellett az iszonyatos bűz és por. Ez nemcsak számukra, de a kutyáknak is nehézséget jelentett. De ez sem tántorította vissza őket. Három napon át éjt napallá téve dolgoztak. Nem rajtuk múlt, hogy

túlélőkre nem, csupán holttestekre leltek. Úgy 20-21 tetemet találtak meg, épségben. De a szerencsétlenül jártak hozzátartozói, az anyák ezért is hálásak voltak. Ezernyi jelét adták annak: szívükbe zárták őket. Mi büszkéek vagyunk rájuk. Alljon itt még egyszer valamennyiük neve: Lehóczki László, Kelecsényi Csaba, Gyurkó Gábor, Gaál Péter – és az egyetlen nem miskolci lakos – Tóth Judit; valamint Csepi és Viking, a két terrier, no meg a németjuhász, Mancs.

Fotó: Gaál Péter

